

Hnisavý palec

Dňa 10. októbra 1982 povedal pápež Ján Pavol II. pri svätorečení svojho krajana pátra Maximiliána Kolbeho (1894 -1941): „Oddnes bude Cirkev nazývať svätým jedného muža, ktorý ... miloval nepoškvrnene počatú Božiu Matku takou silnou láskou a tak veľmi si ju uctieval, že človek je tu takmer v pokušení vysloviť: ‚Väčšiu lásku ako tento mučeník lásky nepreukázal Immaculate nikto iný.‘“

Pre tohto – azda najvýznamnejšieho mariánskeho apoštola 20. storočia (por. VS č.24) sa rozhodujúcim stretnutím s Immaculatou stalo rozprávanie rektora Gregoriánskej univerzity o lurdských zjaveniach. Pretože keď prišiel mladý nadaný 18-ročný fráter Maximilián po maturite v roku 1912 na štúdiá do Ríma, bol to páter rektor Stefano Ignudi, horlivý bojovník za Immaculatu, ktorý mladému poľskému bráťovi v kolégiu nadšene rozprával o Bernadete, ktorej sa pred 54 rokmi v Lurdoch zjavila Panna Mária.

V jednom liste svojej mame do Poľska napísal fráter Maximilián na začiatku svojho štúdia filozofie na pápežskej univerzite Gregoriana: „Už nechýbalo veľa a bol by som stratil svoj palec.“

(V tej dobe by to bola prekážka kňazskej vysviacky.) Vytvoril sa mi na ňom vred a nechcel sa zahojiť. Žiadne lekárske liečenie nezabralo. Hnisanie nie a nie prestať, takže lekár hovoril o amputácii palca, pretože kosť bola už narušená. Povedal som mu ale, že viem o niečom lepšom. Páter rektor Ignudi mi dal totiž práve lurdsnú vodu a rozprával mi o svojom vlastnom zázračnom uzdravení: Vo veku dvanásť rokov mal chorú nohu. Kostný nádor sa rozrastal a pacient kričal od bolesti vo dne v noci. Lekári mali už len jedno riešenie – amputáciu nohy. Večer pred amputáciou mu lekár ešte naposledy prezrel nohu a vtedy zasiahla matka trpiaceho. Sňala mu z nej obväz, umyla hnisavú časť nohy vodou a mydlom a položila na ňu obklad, ktorý predtým s veľkou dôverou namočila do lurdskej vody. Už po niekoľkých minútach mohol unavený chlapec zaspáť, aby sa po štvrtihodine znova zobudil, avšak úplne uzdravený! Zázrak bol očividný, lenže neveriaci lekár to nechcel priznať! Zamotával sa vo vysvetľovaniach, ktoré nikoho nepresvedčili. Keď sa ale po niekoľkých dňoch odlúčil od chodidla kus nahnisanej kosti, musel priznať: Tu zasiahla vyššia moc! Obrátil sa a dokonca na vlastné náklady dal

postaviť kostol.“

Fráter Maximilián pokračoval vo svojom liste: „Keď náš lekár tu v Ríme počul, že mám lurdsnú vodu, bol hneď ochotný urobiť mi z nej obklad. Ďalšie ráno konštatoval chirurg z nemocnice, že stav sa zlepšuje a asi bude môcť upustiť od amputácie palca. Po ďalšom krátkom ošetrení lurdskou vodou bol môj palec úplne zdravý. Sláva Bohu a vďaka Immaculate!“

O do dňa svojho uzdravenia nazýval Maximilán Kolbe Pannu Máriu už len „Nepoškvrnená – Immaculata“. A sám sa stal čoskoro jej hlásateľom po celom svete. Immaculata bolo meno, ktorým sa Panna Mária dňa 25. marca 1858 nazvala, keď sa jej Bernadeta pri 16. zjavení trikrát zdvorilo opýtala: „Pani, boli by ste taká dobrá a povedali by ste mi, kto ste?“ Skôr než odpovedala, tvár jej zväžnela a zdalo sa, že je ponorená do hlbokkej pokory. Na niekoľko okamihov si zložila ruky k modlitbe, roztvorila náručie a ruky pôvabne naklonila k zemi. Potom opäť zdvihla ramená, opäť si zopala ruky k modlitbe, a kým sa pozerala smerom k nebu, vyslovovala nežne vo francúzskopyrenejskom nárečí tieto slová: „Que soy era Immaculada Councepciou“ – „Ja som Nepoškvrnené Počatie.“

14-ročná analfabetka týmto slovom nerozumela, a preto si ich opakovala celou cestou, až kým konečne – lapajúc dych a s očami žiariacimi od šťastia – mohla povedať meno „krásnej Panej“ abbé Peyramaleovi, farárovi v Lurdoch. A ten v hlbokom pohnutí ihneď pochopil:

Je to Panna Mária a prišla do Lúrd, aby tu potvrdila dogmu Immaculaty, ktorá bola vyhlásená len pred tromi rokmi, 8. decembra 1854! „To mi stačí, verím!“ – povedal. Raz a navždy presvedčený o pravosti zjavení sa od tohto dňa stal veľkým obrancom Lúrd. Jemu vďačíme aj za postavenie krypty a baziliky ku cti Nepoškvrnenej. Okrem toho bol až do svojej smrti Bernadetiným verným ochrancom a otcovským poradcom.

„Nepoškvrnená, smel som ti zasvätiť celý život, pre teba som pracoval a trpel, pre teba zomieram. Som tvoj!“

sv. Maximilián Kolbe

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Prebloslavená Panna Mária Lurdská

Nech potešia a radujú sa všetci, ktorým je milá moja nevinnosť. Nech stále volajú: veľký je Hospodin, dožiči šťastia svojmu sluhovi! Môj jazyk bude hlásať tvoju chválu, a Tvoju spravodlivosť každý deň.

Hriešnemu v srdci kričí jeho hriech, nepozná strachu pred Bohom. Sám sebe veľmi pochlebuje, na vlastné viny nevidí. Jeho slová sú bezprávie a klam a nekoná už múdro ani dobre. Na svojom lôžku krivdu hotoví, na planej ceste zastal si a neštíti sa zlého. Ó Pane, do nebies až siahaj Tvoja múdrosť, Tvoja vernosť, sa do oblakov týči. Tak ako božie vrchy je Tvoja spravodlivosť a Tvoja múdrosť ako oceán, ľudom i zveri pomáhaš, ó Pane. Veľmi je vzácna Tvoja milosť, Bože: synovia ľudskí v tóni Tvojich krídel si svoju hlavu ukryjú. Hojnosťou Tvojho domu sýtia sa a napája ich potok Tvojich slastí. Pretože pri Tebe je prameň života a v Tvojom svetle svetlo uzieme.

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Človek, ktorý si o sebe namýšľa viac, ako v skutočnosti je, nám nie je veľmi sympatický. Medzi nami žijú ľudia, ktorí sú vnútorne prázdni, ale navonok sebavedomí. Inak sa správajú tri veľké osobnosti v náboženských dejinách, ktoré spomínajú dnešné liturgické čítania - Izaiáš, svätý Peter a sv. Pavol.

Izaiáš vidí sedieť na vysokom tróne Pána obklopeného serafínmi. Zanecháva to v ňom mocný dojem, a preto volá: „Beda mi, som stratený. Veď ja som muž s nečistými perami bývam medzi ľuďom s nečistými perami a na vlastné oči som videl kráľa, Pána zástupov“ (Iz 6, 5).

Svätý Pavol rozpráva o tom, ako si jeho, nehodného prenasledovateľa kresťanov, povolal Ježiš. Hovorí: „Veď ja som najmenší z apoštolov. Ba ani nie som hoden menovať sa apoštolom, veď som prenasledoval Božiu Cirkev. Ale z Božej milosti som tým, čím som, a jeho milosť nebola vo mne márna“ (I Kor 15, 9-10a).

Aj sv. Peter po zázračnom rybolove hovorí Ježišovi: „Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny.“ A práve v tej chvíli, keď Peter hovorí o svojej nehodnosti, Ježiš mu dáva povolanie:

„Neboj sa, odteraz už budeš loviť ľudí.“

Je normálne zdôrazňovať vlastnú nehodnosť? V bežnom živote asi nie. Keď hľadáme zamestnanie, tak nepovieme, že sme neschopní. Práve naopak, hovoríme o svojich prednostiach. Keď sa niekto chce stať poslancom, tak nerozpráva o defektoch svojej povahy, ale o svojej výnimočnosti. Takto a podobne sa správame v bežnom živote a pokladáme to za normálne.

Prečo však nie je normálne hovoriť Bohu o našich schopnostiach, keď nás povoláva do nejakej služby? Preto, lebo Boh nás pozná lepšie ako my seba samých. On nás povoláva preto, že nás pozná takých, akí sme, a nie preto, že sme ho presvedčili o svojej výnimočnosti. Ďalej preto, že čím viac človek zdôrazňuje svoje schopnosti, tým menej môže Boh v ňom pôsobiť. A napokon aj preto, aby sme neboli namyslení, keď budeme pred inými vydávať svedectvo svojho kresťanského života.

Prirodzeným miestom, kde by sme mali uznať svoju nehodnosť, pokoru a slabosť je spovednica. Úprimný a pokorný pohľad na seba nás robí v Božích očiach veľkými. Kto sa vie spovedať úprimne, ten vie úprimne žiť. Je tiež aj vynikajúcim apoštolom v Ježišových službách, lebo len pokorní ľudia mu môžu pomáhať pri obnove sveta.

Boh nás pozná lepšie ako my sami seba. On nás povoláva preto, že nás pozná takých, akí sme, a nie preto, že sme ho presvedčili o svojej výnimočnosti.

MARIAN ŠURÁB

• Tri dni pred Popolcovou stredou sú poslednými fašiangovými dňami. Počas týchto dní sa uskutoční odprosujúca eucharistická adorácia k Božskému Srdcu Ježišovmu za hriechy spoločnosti.

• **Popolcová streda: Prísny pôst zaväzuje všetkých, okrem chorých, od 18. roku až do 60-tky.** V tento deň je dovolené iba raz za deň sa dosýta najesť. Okrem toho ešte dva razy, nie však mäso, pričom celkové množstvo jedla by malo byť menšie ako množstvo hlavného jedla. Nie je dovolené jesť medzi jedlami, avšak lieky a nápoje možno prijímať kedykoľvek. Deti a ostatných zaväzuje úplné zdržiavanie sa mäsitých pokrmov, tzn., zdržiavanie sa od mäsa a mäsitých pokrmov (šťavy, polievky z mäsa ...).

• V nedeľu 17.2.2013 sa uskutoční jarná zbierka na Charitu.

Mám veľké ústa? Rád rozprávam a najradšej o iných? Lahko a rozhorčene vynášam úsudky o iných?

Áno, vyznám sa v menších i väčších škandáloch. Viem, kto kradol v obchode, kto zabuchol dvere, kto utiekol z domu. Ak ide o iných, možno potom ešte so svätuškárskou tvárou poviem: „Ach, to je strašné!“

Keby však ostatní vedeli o mne všetko? Všetko, keby poznali aj moje najtajnejšie myšlienky, moje nevyslovené priania a sny a celú moju minulosť? Mal by som aj potom dôvod mať vztýčenú hlavu a mať plné ústa? Nečervenaj by som sa až po uši?

Možno by som sa raz mal nad tým zamyslieť a povedať si:

Odteraz o ostatných - mlčím!

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 5.týždni cezročného obdobia - (C)

11.II. pondelok « Missa tridentina »

16.00 Fašiangová adorácia

17.00 Za farníkov

12.II. utorok

16.00 Fašiangová adorácia

17.00 Za Ľ Bohumila Kraloviča a rodičov

13.II. streda - Popolcová streda-Pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu

17.00 Za Božiu pomoc pre Gizelu Jelemenskú

14.II. štvrtok – po Popolcovej strede

17.00 Za farníkov

15.II. piatok – po Popolcovej strede

16.15 Krížová cesta

17.00 Za Ľ Štefana Vavrinčika a rodičov

16.II. sobota – po Popolcovej strede

08.00 Za Ľ Vierku Grancovú – 20. výročie a brata Miroslava a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 285-324

17.II. Prvá pôstna nedeľa – (C)

08.00 Za Ľ Štefaniu Jankovú – 1. výročie

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10.00 Za farníkov

Lektori: Fajkusová P., Hajičková M.

14.00 Krížová cesta

Liturgický kalendár

11.II. pondelok Preblahoslavená Panna Mária Lurdská

12.II. utorok sv.Saturnin, kňaz a spol., mučeníci

13.II. streda Popolcová streda

14.II. štvrtok sv. Cyril, mních a sv. Metod, biskup

15.II. piatok sv. Klaudius de Colombiére, kňaz

16.II. sobota sv. Julianna, panna a mučenica

Uč sa čakať

Čakanie v nás formuje šírku pohľadu i sústredenosť na určitý okamih, ktorý práve prežívame, pohľad a sústredenosť na ľudí, s ktorými sa rozprávame. Čakanie rozširuje srdce. Keď čakám, viem, že si sám nestačím. Každý z nás to cíti, keď čaká na priateľa alebo priateľku. Každú chvíľu sa pozerá na hodinky, či ešte nie je čas príchodu. Je upätý na chvíľu, keď priateľ alebo priateľka vystúpi z vlaku alebo zazvoní pri dverách. Je sklamaný, ak stojí za dverami niekto iný. Čakanie v nás vytvára iskrivé napätie. Cítíme, že sami si nestačíme. Čakaním siahame po tom, ktorý sa dotýka nášho srdca, necháva ho rýchlejšie tĺcť a splňa našu túžbu.

Cvič sa denne

Pozornosť súvisí so slovami: dať pozor, pozorovať, premyslieť, zvážiť. Konám premyslene, pozorne, vedome. Som sústredený na to, čo robím. Viem, čo robím. Som sústredený všetkými zmyslami. Telo a duša sú v činnosti súčasne. Byť pozorný tiež znamená byť prítomný v každom okamihu. Cítim tajomstvo tohto okamihu, tajomstvo času, tajomstvo svojho života. Pri plnom vedomí a jasných myšlienkach som sústredený na to, čo robím, čoho sa dotýkam, s čím pracujem. Vedome beriem do rúk náčinie, svoje pero, svoj kľúč od auta. Pozorne pracujem s počítačom. Som vo svojich zmysloch, vo svojom tele. Beriem na vedomie pohyb vo svojom tele, ale nehútam nad tým, či ten alebo onen pohyb neznamená chorobu. Kráčam sústredene. Som vo svojom pohybe, v každom kroku. Cítim svoje telo, svoje svaly, svoju kožu. Samozrejme, nemôžem vedome precítiť každý okamih, pretože by som to nezvládol, ale je dobrým cvičením žiť každý deň aspoň chvíľu sústredene, pozorne.

To pravé dostávame v pravý čas

Kto nedokáže čakať, ten ani nikdy nedokáže rozvinúť silu svojho ja. Kto si musí okamžite splniť každú svoju požiadavku, stane sa napokon od svojich požiadaviek závislý. Čakanie nás vnútorne oslobodzuje. Ak dokážeme čakať, kým si svoju požiadavku splníme, vydržíme aj napätie, ktoré čakaním vzniká. Čakanie rozpína naše srdce. Obdarúva nás pocitom, že náš život nie je všedný. Ak čakáme na niečo tajomné, potom čakáme aj na naplnenie svojej najhlbšej túžby. A spoznáваме, že sme viac, ako si sami môžeme dať. Čakanie nás učí, že to pravé dostávame ako dar.

Máš hodnotu

V čom spočíva napätie čakania? Ako sa cítiš, keď čakáš na príchod milovaného človeka? Do tvojho života vstupuje niečo nové. Obdarujú ťa. Tešíš sa na tohto človeka. Cítiš, že si plný života. Stúpajú v tebe mocné city. Nečakáš len ty. Čakajú aj na teba. Ako sa cítiš, keď iní na teba čakajú, keď na teba čaká Boh? Iní od teba veľa očakávajú. Ich očakávania ťa môžu obmedzovať. Ak však nikto od teba nič nečaká, cítiš sa zbytočný. Si vyvolený rozšíriť svoje srdce

čakaním a ako očakávaný sa pripraviť. Si cenný. Mnohí na teba čakajú.

Oblok do neba

Antoine de Saint-Exupéry kedysi povedal: „Skôr než postavíš loď, nauč ľudí túžbe po mori.“ V túžbe sa skrýva sila, ktorá nám umožňuje uskutočniť aj nemožné. Túžba poháňala ľudí stredoveku stavať vysoké katedrály. Stavebné umenie žilo z túžby. Hudba žije z túžby. Otvára okná do neba. Každé umenie sa javí ako večnosť, nie ako čosi pominuteľné, ale ako výraz túžby po niečom inom, novom. Túžba má silu rozbiť betón, zlomiť pancier, ktorým sme sa obrnili v snahe znecitlivieť voči svetu. Otvára náš vlastný malý svet. Otvára nám horizont. Nemizne ani pred odstrašujúcimi skutočnosťami života. Privádza nás na stopu nádeje, umožňuje nám pozrieť sa skutočnosti do očí a nepochybovať o nej.

Myslieť srdcom

Múdry nemyslí len rozumom, myslí srdcom. Rozvážne sa zmocňuje každej príležitosti, ktorá sa mu ponúka. Vidí jemné rozdiely, skryté zatvrdnutým dušiam. Múdrost' je praktická rozvážnosť, ktorá mení vedomosť na čin zodpovedajúci skutočnosti. Nepomôže ti veľa vedieť, ak nedokážeš rozpoznať, čo je v určitej chvíli správne.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Zamkni za sebou dvere a modli sa

(Mt 6, 1 - 6.16 - 18)

Herci pred Bohom i pred verejnosťou. Ježiš upozorňuje pred takouto formou almužny, modlitby a pôstu. Ale nevaruje svojich učeníkov len pred farizejmi, ale aj nad ich postojom. Učeníci by sa mohli dostať do pokušenia vypočítavosti. O nich Kristus hovorí, že už dostali svoju odmenu. To už je eschatologické a dostávajú odmenu už tu na zemi. Už sú s tým vyrovnaní.

Ježiš hovorí o troch aspektoch: navonok s almužnou, nahor s modlitbou, dovnútra s pôstom. A dodáva, keď vykonávate almužnu, keď sa modlíte, keď sa postíte, nerobte to ako farizeji, herci. Je to zavrhnutiehodné!

Ježiš požaduje diskretnú zbožnosť s neustálym pohľadom na Boha. K tomu, čo je skryté, Ježiš pridáva aj modlitbu. Lebo tie najvnútornejšie ved', ktoré koná Boh, sa dejú v skrytosti. Nikto do tejto „komory“ nemôže len tak vstúpiť. Boh pozerá na našu modlitbu ako na dar pre seba, ktorý nám dáva naspäť, akoby na dlh. Ktorý má u nás a ktorý nám odplatí božským spôsobom.

Modlitba, to nie je lacná útecha, ale výraz viery, že Boh je pánom našich dejín. Pôst, modlitba, almužna - to znamená nájsť nový spôsob bytia, novú existenciu. Viest' dialóg, ktorý pretrvá naveky, ktorý ani smrť nepreruší. Niečo v nás musí umrieť, aby v nás niečo začalo žiť. V našom srdci sa musí niečo rozpadnúť a spojniť to, čo bolo nedôstojné človeka.

Toto je program Veľkého pôstu - štyridsiaticich dní, nebyť hercom pred Bohom.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Obrátenie vo väznici

„Volám sa Vasilij Ivanovič Kozlov a pre ilegálne prechovávanie zbrane som bol odsúdený na päť rokov nútených prác. Žil som bez Boha a bez morálky a pre zlé správanie ma v tábore odsúdili na ďalších desať rokov. Často sa ma zmocnilo zúfalstvo, keď som si uvedomil bezvýchodiskovosť svojho rozpoloženia. Život pre mňa stratil zmysel.

Chcel som s ním skoncovať, ale v tom istom momente som chcel aj žiť - ale inak ako doposiaľ. Tak som začal skúmať príčiny svojho zlyhania. Teraz môžem povedať, v čom tkveli jeho korene. Od detstva mi víkali do hlavy, že Boh neexistuje. Kde niet viery v Boha, tam niet ani morálky. Odtiaľ pochádza zruinovanosť mojej duše, morálny a psychický úpadok.

Niekedy sme medzi väzňami stretávali ľudí s vysokou morálkou a veľkým vedomím zodpovednosti. Tábor so svojimi tvrdými životnými podmienkami nikdy nimi nevedel otriasť. Vyžarovali duchovnú krásu. Ich čistý a poriadny život, hlboká viera a odovzdanosť Bohu, pokora a neobyčajná odvaha boli tisícikam väzňov žiarivým príkladom pravého života. Ich tváre odrážali Krista.

Aj ja som chcel žiť takým poriadnym životom s veľkými ideálmi. Ich reťaze a bolesti mnohých z nás priviedli k premýšľaniu o Kristovi. Kristova moc, ktorá pretvára ľudí a moc evanjelia nepremohli len moje zločinecké srdce, ale spolu so mnou stovky ateizmom a nerestami otrávených sŕdc. Tak sa ruské väzenia a pracovné tábory stali pre mnohých miestom duchovného znovuzrodenia a stretnutia s Kristom.“

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti I.“

Rok nad evanjeliom

Bud' vôľa tvoja

To nie je želanie, ako keď niekomu povieme: Nech sa ti splnia túžby! My neželáme Pánu Bohu, aby sa mu darilo, čo chce vykonať. To je prosba, aby sme my boli schopní konať to, čo chce Boh. Bohu nemôže nik prekaziť, aby urobil to, čo chce. Nám to môže prekaziť zlý človek, my sami, diabol.

Nik z nás nie je dost' silný a utvrdený v dobrom. Ale z Božej milosti sme schopní byť silní. Preto prosíme, aby sa v tejto milosti plnila na nás Božia vôľa, aby sme ju plnili my v živote. Aká je však Božia vôľa, ktorú máme uskutočňovať? Je mnohotvárna, pre každú chvíľu iná. Pokora v stykoch, pevnosť vo viere, zdržanlivosť v slovách, odvaha v činoch spravodlivosti, milosrdenstvo, ochota v službe, rýdzosť v mravoch, sebaovládanie, odhodlanie nekrivdiť, sila krivdu zniesť, nažívať v pokoji, mať rád z celého srdca Boha, ničomu nedať prednosť pred jeho Synom, stáť verne pri jeho kríži, brániť jeho meno a česť, byť pevný v slovách, stáť v živote, trpezlivý v príkorí, oddaný v smrti... Toto všetko a mnoho ďalšieho znamená plniť Božiu vôľu.

Ako zvláštne hovoria ľudia o Božej vôli. Keď počujeme hovoriť: „Bola to vôľa Božia“, môžeme usúdiť, že ľudia hovoria o niečom, čo sa už horšie ani nemohlo stať. Niekomu sa prihodilo nešťastie, nezložil skúšku, vyhorelo.

Ľudia sa len v najhorších situáciách odvolávajú na Božiu vôľu. Akoby bola čímsi zásadne nemilým, niečo ako nešťastie.

Čím je Božia vôľa pre mňa? V skutočnosti Božia vôľa je to, čo udržuje život a slúži jeho poslaniu. Božou vôľou sú zákony, ktoré udržujú vesmír. U človeka je Božou vôľou to, čo slúži jeho poslaniu - a to nám tlmočí Desatoro. Tlmočí nám to i svedomie ako Boží hlas v nás. Keď ideme za hlasom svedomia, keď žijeme podľa Desatora, plníme Božiu vôľu, lebo plníme svoje poslanie. Ak sa vzpierame, svedomie nám robí výčitky, že ideme zlým smerom. Božia vôľa je pre nás dobro života. Preto sa aj Cirkev modlí: In tua voluntate pax nostra, Domine - V tvojej vôli, Pane, je náš pokoj!

Chápem takto modlitbu Otče náš, keď hovorím slová: „Bud' vôľa tvoja?“ Rozhodujem sa pri tejto prosbe pre Božiu vôľu? A rozhodujem sa vážne? Denne opakujeme tieto slová. V podstate značia životné rozhodnutie, a to hlboké a opravdivé. Ak ich vážne hovoríme v modlitbe, značí to, že sa dávame Bohu k dispozícii, aby nás viedol. Ak to vážne vyslovíme, začíname čosi nové, ocitli sme sa v novej životnej situácii - rozhodli sme sa žiť podľa Boha. To je bohatý a strhujúci program! Ak chápeme kresťanský život len ako musím - nesmiem, tak sme ešte neprenikli k srdcu kresťanského života. Základným kresťanským slovom je: chcem! S Božou pomocou z celého srdca chcem! Ak chcem Božiu vôľu - to je dobro, dobro, ktoré robí šťastným. Úlohy viery, trpezlivosť, ochota pomáhať, povinnosť mlčať, zastať sa druhých, vychovávať sa, ovládnuť sa, postupovať zodpovedne - to je bohatý život. To sú radostné povinnosti.

Božia vôľa, to nie sú zákazy a prikazy. Božia vôľa je pozitívny program života. Je krásna, veľkorysá, tvorivá, oslobodzujúca, rozvíja život. Rozvíja nás, chráni a robí nás šťastnými. Vrávi nám to, čo je pravdivé, otvára nám cenné možnosti, ukazuje najvyššie ciele a pretrvá naveky. Božia vôľa nás uvoľňuje pre dobro. Je to veľký plán, smelé riziko, chrabrá čin, šťastný život. Je to jasný život, jasná predstava, svetlo našich dní, strhujúca láska. Postaviť sa proti Božej vôli znamená postaviť sa proti životu, proti sebe samému, proti svojmu poslaniu, proti stvoreniu - a tým proti Bohu. Je to hriech. A hriech je všetko temné, ohraničené, pohoršujúce, zbabelé, uzavreté do seba, ponížujúce, rozvratné, všetko, čo otupuje a ničí život.

Pane, bud' vždy tvoja vôľa!

Chlieb náš každodenný

„Chlieb náš každodenný daj nám dnes...“ Denne si vyprosujeme chlieb - ten, čo sa pre nás rodí kľúčiacim zrnom, i ten, ktorý bol nazvaný chlebom života a ktorý nás živí pre večnosť. Chlieb náš... Podľa svätého Cypriána prosbu o chlieb môžeme chápať naozaj hmotne i duchovne - ako prosbu o denný pokrm, ktorým sa telesne živíme, i ako prosbu o pokrm duchovný. Chlebom života je ukrižovaný a vzkriesený Pán - je to náš chlieb. Preto tak ako hovoríme Otče náš Otcovi nás všetkých, tak hovoríme aj chlieb náš, lebo Kristus je chlebom nás všetkých. „Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky,“ povedal Ježiš po rozmnožení chlebov. A daroval nám ho pri Poslednej večeri. Prijímam chlieb života? Čím je pre mňa Eucharistia?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku